

УВОДНИК

Идеја о покрећању часописа **Национални интерес** настала је крајем 2004. године у кругу вансврхачких интелектуалаца окупићених око Института за политичке студије у Београду. Била је то година у којој се навршило два века модерне српске државности, дајума неујоредиве вредности и значаја за национални идентитет и историјско бичисање српског народа, за садашње ослободилачке покрете балканских следбеника српске револуције, као и за шријумф демократског духа грађанске Европе у свим њеним деловима. Очекивано доскојно славе овог великог националног јубилеја, међућим, овог иућа је изостало; шачније речено, олако је замењено импровизованим фолклорним свечарењем праћеним узредним и прилично малодушним најисима у дневним новинама и друћим медијима. Све оно што је било вековна нада, постојана вера и понос поникао из душе устаничке и слободарске Србије, данас је зашло у сенку мучног стања у земљи и њеног пониженог међународног положеја. О томе најбоље сведоче себичне сврхачке зајевнице, поделе и бесомучна надзорњавања око власти и ћара. Званична Србија као да се улашила и постидела своје прошлости и славне историје која је надањивала многе српске нарашћаје у опшору моћним завојевачима и задуго остала издашно врело снаге и ослонац у борбама прошив сила које су угрожавале националну слободу и независност, оног духовног и моралног полетта који је крунисан славним победима, признањима и дивљењем Европе и целог слободног света. Тако је велика годишњица ушемељења српске државности жалосно деградирана у својеврсно пошрање колективног самоамћења српског народа. Боље речено, у породжено пошрање и узмицање српске политике пред силама разисорије, у којој нам прећи да будемо "од заборава засући" (проша Машија Ненадовић) и шим самим лишени персекутиве и будућности.

Иницијатива за нови часопис подударила се и са осам и по деценија од стварања вишенационалне државе Југославије. Вишеструки распада те државе, уз безусловне покушаје њеног обнављања током XX века и то на све већу штећу срп-

ских националних и државних интереса, недвосмислено су по-
тврдили да је са Југославијом на делу била најкобнија и само-
скривљена српска заблуда, која је довела до погубних српских
спирадања и губиљака крајем прошлог миленијума. Није то
реч о вредностима југословенске идеје по себи, чије је остварење
(теоријски и општенцијално), могло бити од животног
значаја за мале словенске етнице на европском Југоистоку.
Ради се о реалним историјским чињеницама. Само је Србија,
без икаквих условљавања и егзистенцијалних мотива, у Југослави-
ју уложила све тековине своје уједињене националне борбе у XIX
и почетком XX века, укључујући у то и оно највредније, своју
државу. Према се са том својом државом после Првог светског
ратног рата могла општенствено проширити на све српске
земље и просторе у већини насељене српским славонич-
штвом. Остале јужнословенске етнице, којима је под веков-
ном стањем освајачких царстава прешло историјско шче-
завање, у Југославију нису унеле ништа, осим заједничких
и припадних наука будућег општељубља и стварања независ-
них и етнички чистих држава. Залупавши у Југославију, Ср-
бија је најупутила своје националне идеологије и државне ин-
тересе, општенствено се борила XX столећа. После тога су је
унуштавање издаје и предаје, а општом и ненаклоном "међуна-
родне заједнице", пре свега Вашингтона и "велике Немачке",
принудили на заједничке историјске поразе у последњој децени-
ји прошлог века. Пре тога, односно између два светска рата,
српске илузије о "оствареним" националним циљевима у Југо-
славији и одустајање од националних програма и спирање,
ослабили су осећање за српске националне и државне интересе
у политичком вођству и народу. У тим условима лако је до-
шло до породора и каснијег намењања туђинских идеологија,
пре свега комунистичке, која је у српској средини била прихва-
ћена шире и општенствено нешто у другим деловима Југославије,
како су већ показали догађаји и распореди политичких снага
поком Другом светском рату.

Уједињеном српским жртвама и савезништву са
великим демократским земљама Запада пре и поком два
светска рата, у Титојој Југославији је настављено са поли-
тичком сузбијања српских националних и државних интереса,
овога пута под паролма Коминтерне о "спиречавању хегемо-
није највећег народа". Смислено кројење "административ-
них граница" занемаривањем српских етничких простора;
увођење аутономија и општенствено повећавање њихових државних
атрибуција и асимилација; припадарање мешовитих и неоформ-

љених еџничких суџираџа у наџије; јачање државности реџублика и џланско џрипремање будућеџ расџада Јуџославије на шџеџу Србије, џоуздани су џоказатељи антиџрџске џолиџиџке дикџиџорскоџ Тиџовоџ реџима, коџи је џоџирајао чеџири и џо деценије. Сви ови "дарови" Коџинџерне и Тиџовоџ реџима су, нажалост, џризнаџи од сџране демократџских држава заџадноџ свеџа у време расџада "друџе Јуџославије". Као највеџи и усамљени улаџач у две јуџословенске државе, Србија је у џима једино и моџла биџи џубиџник, шџо се крајем џрошлоџ века до краја и на џраџичан начин озбиљило. Осџали, коџи у Јуџославију нису унели нишџа осим сеџаратџистџичких џримисли, расџадом џе државе нису моџли нишџа ни изџубиџи. На џрошџив, захваљујуџи меџународној неџравди и моћној џроџаџанди џроџеџој џредрасудама, лажима и мржњом џрема Србији и срџском народу, неочекивано су џосџали велики добиџиџници. Смишљеним издајама јуџословенсџива, џуџом снаџом и срџским жрџивама, осџварили су своје "очишћене" еџнонационалне државе, чак и на оним деловима бившеџ јуџословенскоџ џросџора о коџима нису моџли ни саџаџи, осим у бунновним кошмарима осџврашћених националних фанатџика. Самовоља и незаконитџа џолиџиџка "меџународне заједнице" сџиџла је чак до аџсурдне моџућности сџварања џосебне државе једне националне маџине (албанске) коџа веџ има своју маџичну државу. У исџо време је срџски народ, џеноцидним акџиџама у Хрваџској, БиХ и на Косову и Меџохији највећим делом, џроџнан на уже џодручје своџ државноџ џросџора. Збоџ џоџа је Србија данас једина земља у Евроџи у коџој живи џреко џола милиона срџских и осџалих изџнаника, односно жрџава еџничкоџ чишћења сџроведеноџ уз џодришку и џод окриљем војних снаџа заџадне алиџансе.

Украџико, на џросџору бивше Јуџославије доџодило се реџресивно џонављање исџорије Друџоџ свеџскоџ раџа, осџварењем добро џознаџих фаџистџичких џланова о Србији и срџском народу у оквиру "новоџ евроџскоџ џорейџка". Озбиљно се исџориџски џарадокс: срџски народ коџи је меџу балканским народима џрви доврџио своје национално формирање сџворивџи независну националну државу у XIX веку и коџи је џу државу заложџо у џосџанак Јуџославије, џосле џеноџ расџада је уџрожен у основним националним и државним инџтересима. С друџе сџране, сви осџали народи коџи уочи сџварања Јуџославије нису имали било какву државност, у џој су уз срџску џомоћ и самоџориџање сџекли независне државе и џуни џолиџиџки субјекџивџеџи. Исџосџавило се да су Срби,

који су у прошлој победи у одбрани од надмоћних непријатеља, били неуспешни у одујирању социјалним слабостима пред задацима очувања и унапређења националних тековина и интереса. И то, пре свега због својих унутрашњих раскола и лаковерности, односно просјодушног веровања у брајство сродних етница и дужну подршку својих традиционалних демократских савезника у Европи и свету. Због тога се могло десити да су у XX веку Срби практично попустили тековине својих животничких борби и саварачких прејнућа у XIX и првим деценијама XX века, и тако се у освић пређе миленијума нашли пред сличним задацима и овореним ишћањима, као и на почећу XIX столећа.

Побуде покрећања часописа **Национални интерес**, међушим, нису само у историјским и нејсредним поводима које смо украјко назначили. Данашње унутрашње стање у Србији, које је од пресудног значаја за ојоравак земље и очување основних националних и државних интереса у будућности, крајње је нејовољно. Србија се налази у великој кризи која се наставаља, а у неким видовима чак погоршава и после смене ауторитарног режима 2000. године. Та криза није само економска, политичка и државна, већ и духовна, културна и морална, украјко егзистенцијална. Она се огледа у пројресивном ојадању биолошке репродукције српског народа, исељавању најспособнијих младих људи у друге земље, стагнацији у развоју и све већој зајужености и зајађењу животној средини. Уместо очекиване енергичне обнове разорене земље, нове власти су после смене ауторитарског режима олако присилале на пасиван и стоља диктирани модел либералних реформи (пржисте, дерегулација, приватизација), који је довео до кризе инстиција и распуће зависности према међународним финансијским институцијама и иностранству. Тај модел, које се због слабљења државе и ширења нестабилности данас одричу и његови творци (М. Фридман, С. Хантингтон, Ф. Фукујаме и др.), пошито је заобишао поштивна искуства аутономних реформских стравежија у земљама усешне транзиције (Словенија, Чешка итд.), усемељене на максималном активирању социјалних ресурса и праведној расјодели друштвеног капијала на све грађане, што је заштим подстикло економски и друштвени развој и обнову предузимљиве средње класе. Уместо тога, у Србији је у процесима политизоване и великим делом љачкашке и корумпиране приватизације, дошло до огромног раслојавања у друштву, на узак слој привилегованих, политичких новобогаша и огромну већину све

сиромашнијих грађана. Силоја незајосленостии је већ премашила прехину радно активног стлановнишиива, а социјална зашииша угрожених грађана је све оскуднија и подвргнуша даљој редукији и слоашњим условљавањима. У Србији се успалио бесплодни монетарни трансакционизам, заснован на очекивању страних донација и кредитиа, најчешће под понжавајућим условима, уместио динамичнијег привредног развоја соистивеним снаама и специфичним пошеницијалима земље. Због доминантног ушницаја разних неформалних спрега новобогаиаша и ојулиститичких "политичара", Србији недостиаје комешеншина и креативна предузетничка елиша, која би била у станау да суштински преобрази привреду и друштво.

Станае у политичком организовању Србије у коме се налазе главни ешципери свеукупне друштвене кризе, још је недовољније него у економији. И даље се одржава хронични дефицити ауторитеша, права и консензуса у раду државних и других јавних инстишција. Тенденције страначког своаишања, персонализације и узурпације јавних усшанова нису превладане, а координативни и контролни механизми у сисшему су недовршени, немоћни и неефикасни. Док привреда стазнира и заостиаје, већ предимензионирана сфера паразитског политичког организовања се стално шири и увећава. Србија данас има више стошина политичких странака, од којих је највећи број без чланштва и подршке у друштву; и више хиљада невладиних организација, од којих се добар део бави проблематичним делатностима финансираним из различитих, ша и Србији ненаклоњених, центара моћи изван или унутар земље. Успшо време, државна регулатива у области политичког организовања није уређена шако да се шокови политичког организовања и удруживања сведу на разумну меру и доведу у склад са ошшедруштвеним пошребима и инштересима.

Несређено станае у политичком организовању и заостиајање у изградњи инстишција правне државе у највећој мери шо додује новобогаиашким профитерима и њиховим политичким кшшторима и покровишелима. Премало је оних који су морално чисти, да би јавно стили у одбрану Србије. Ошуда су и све реформе у области политичког сисшема, почев од усшавних надаље, усшорене или блокиране. С друге стране, страначки паршикуларизам и разне коалиционе наодбе ради очувања власши, спречавају деловање неошходних механизма централне државне регулације, који би имали довољно аушоритеша и средштва да омошуће осшваривање ошшедру-

ишћивених циљева и јавних интереса, умесно саднашење демагошког намећанња партикуларних, групних и личних прохивева и калкулација. Још увек нису усаглашене кључне сирашегије државне политике у области економске и социјалне реформе и модернизације, највећим делом због конзервативног ошора и оштрукције повлашћених и од друштва ошћућених политичких група, као и због недостигака ширих демократских споразума о ишћевима даље друштвеног преображаја и напрека земље.

Пришћиснућа унушрашњим иоделами и несрећеним унушрашњим сшањем држава Србија још увек оклева са ефикасношћом зашћишћом и ошћваривањем мношких вишћалних и лешишћимних ирава од националног интереса. Насушћошћ добро оршћанизованим и финансираним центририма прошаганде у користи албанских и друшћих сейрашћисшћичких и аушћономашћких група које ишеже даљем комадању сршћске ишћершћорије, Србија нема развијену сирашегију и мрежу јавног ушћицаја у земљи и свешћу која би се сушћрошћсшћавила све ашћресивнијем прошагандном рашћу ирошћив сршћских интереса. У шћој сфери нису обједињене акшћивносшћи разних субјекашћа: државних оршћана, ушћледних личносшћи, сршћске дијасшћоре, невладиних оршћанизација, научних усшћанова и сшћраних улашћача и комшћанија у земљи. Сршћска држава, за разлику од друшћих држава бивше Јушћославије, није довољно одлучна у иодношењу захшћева за ресшћишћуацију ошћромних шћишћена нанешћих Србији и сршћском народу, од Друшћошћ свешћског рашћа до данас, ироисшћеклих из несашћаривих рашћних злочина и шћеноцидних акашћа над сршћским сшћановнишћшћом у Хрвашћској, БиХ и друшћим крајевима некадашње Јушћославије. Није ошћворено ни ишћишање ресшћишћуације консшћишћушћивних ирава сршћског народа из Хрвашћске, Далмације, Словеније и Барање, ишћризашћих акшћима о оснивању ирве Јушћославије. Није разраћена сирашегија зашћишћише сршћске кулшћуре и духовне башћшћине као и ошћшћалих шћековина сршћског народа, иако су се многа обележја сршћског националног и кулшћурног идентшћишћешћена, од цркве и вере, до језика и кулшћурних усшћанова и добара, у иојединим крајевима бивше Јушћославије, укључујући и Црну Гору, нашли иод ударом националистшћичких и вандалских група које иша добра унишћшавају, ошћоравају или својаишају.

Изнешће чињенице, које ишћек малим делом одсликавају данашње кризно сшање и неизвесне ишћерсшћекшћиве сршћског друшћшћва, довољно ушћућују на неохћодносшћ максималног аншћажовања ишћелектшћуалних и друшћих снага друшћшћва ради одбране,

али и позитивне афирмације и промоције уgroжених српских националних и државних интереса. Као што смо већ напоменули, велика искушења и изазови пред којима се Србија налази нису само плод несрећеног унутрашњег стања и економских и политичких прилика са њом. Највеће опасности по српске националне и државне интересе и по будућности српског народа проистичу из систематског производњења, ширења и пројектовања предрасуда, лажи и мржње против Србије, од стране неких конзервативних кругова у свету, који своја дескриптивна уоришња имају и унутар земље. Главни интерес тих група је уништавање историје и уништавање доминације старих и нових освајачких сила на Балкану и то на основу давно скројених планова о разбијању Србије и свих оних снага које су се на Балкану вековима жртвовале и бориле за ствар европске слободе и демократије. Ошуда је кључна интенција часописа **Национални интерес**, да насупрот тој ствари неистина и мржње која се обрушила на Србију, сабира, објављује и преноси аутентичне и научно аргументоване истине о српској земљи и њеном народу у прошлости и савременом свету. Дубоко уверење покрећача часописа је да без правде истине нема ни правде за српски народ, ни изгледа за обнављање његове моралне снаге, демократске самосвести и достојанства, који су основни предуслов остваривања и напретка у будућности. Жеља оснивача је да заједничким напорима најширег круга сарадника различитих политичких уверења и професионалних оријентација, преко новог часописа допринесу јачању и ширењу демократске свести у земљи и изван ње и да насупрот оштакманима пружи веродостојна сазнања о Србији и стварности света у коме живимо. И да у том духу припомоћне уклањању страве, збуњености и дезоријентације српског народа у разумевању значајних појава и судбинских збивања који су у току или нас очекују у ближој и даљој будућности.

Може се на крају поставити питање о смислу и сврси издавачког и интелектуалног подухвата који се намењује реafirмацији националних и државних интереса једне земље која је на том плану веома ослабљена и оштећена огромним губицима од којих се ни издалека није опоравила. Насупрот фашистичким сумњања и мирењу са садашњим стањем ствари, иницијатори часописа сматрају да је управо теешко стање које је створено дугогорочним разарањем српске државе и националних интереса српског народа, истински морални изазов за правдољубиве и демократски ангажоване људе у на-

шој земљи и свећу. Већ на сјраницама првог броја нашег часописа чииаоци ће добити прилику да се упознају са мало познатим збивањима око распада Југославије, истинама о Косову и Метохији, присуству Ал Каиде у нашој околини и њеној повезаности са антихришћким центрима у западним земљама, порукама једног француског генерала упућених хришћким пољитичарима, геополитичком ситуацијом Србије и другим веома значајним питањима из пера неколико сјраних и више домаћих аутора. У свећу има на хиљаде умних, честих и добронамерних зналаца савремених пољитичких и других процеса, истинословаца и искрених пријатеља Србије, који нису имали прилике ни просјора да искажу своја сазнања и виђења данашњих и будућих збивања у свећу. Посебно о збивањима око Србије, који су од животног значаја за демократску обнову наше националне и државне пољитике. Свима њима, па и онима који имају веома критичка сјановишта о Србији и њеној пољитици у минулим деценијама и данас, или пак алтернативна и друкчија гледишта и оцене о прошеклим догађајима и будућим расљетима, сјранице часописа **Национални интерес** остваре оворене, што се, надамо се, потврђује и садржајем овог броја. Намера издавача је да у следећим бројевима нашег тромесечника објави прилоге бројних сарадника из наше земље и других крајева свећа, од Јапана и Канаде, до Велике Британије, Русије, Кине и многих других, који су већ исказали велику заинтересованост за сарадњу са нашим часописом.

О програму по коме ће ова значајна сарадња бити реализована, чииаоце молимо да се упознају из садржаја програмске оријентације и задатка нашег часописа, који се као прилог објављују на крају првог издања.